

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 12Csp/130/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121208385
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Gáborová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2021:4121208385.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra sudcom JUDr. Danou Gáborovou v spore žalobcu: Y. L., nar. X.X.XXXX, bytom Q. - E. XXX, zast. Podhorský & Partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Zámocká 35, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 533 516, o žalobe žalobcu na obnovu konania o zaplata sumy 936,48 eura vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18Csp/114/2018, takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu na obnovu konania doručení súdu dňa 19.7.2021 z a mieta.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 19.7.2021 doručil žalobca súdu žalobu na obnovu konania v spore 18Csp/114/2018, v ktorej uviedol, že žalobca sa v konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 18Csp/114/2018 domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 936,48 eur s príslušenstvom. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca odvíjal od tej skutočnosti, že titulom plnenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jej zmluvných podmienok žalobca poskytol plnenie žalovaného v zmysle ustanovení (úroky a poplatky), ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, uhradil žalovanému sumu presahujúcu hodnotu poskytnutého spotrebiteľského úveru. Prijatím sumy presahujúcej výšku poskytnutého úveru sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobcovom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzoval plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, ako aj objektívnej premlčacej doby v súlade § 107 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie žalobu rozsudkom zo dňa 07.11.2018 v celom rozsahu zamietol, keďže nepovažoval nárok žalobcu za dôvodný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu bol v čase podania žaloby premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť odo dňa vyplatenia sumy žalovanému. Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku bol dňa 22.04.2021 Súdny dvorom EÚ vydaný rozsudok vo veci C -485/19. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 (ďalej aj ako „rozsudok Súdneho dvora EÚ“) sa týkal posúdenia plynutia a dĺžky premlčacích lehôt vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého v rámci plnenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď Súdny dvor EÚ zastal nasledovný názor „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota,

ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Rozsudok Súdneho dvora EÚ ako nové rozhodnutie bol vydaný po právoplatnom skončení pôvodného konania, a teda pre žalobcu bolo objektívne nemožné na právny názor v ňom obsiahnutý v pôvodnom konaní poukázať a dosiahnuť tak pre žalobcu vydanie priaznivejšieho rozhodnutia. Rozsudok Súdneho dvora EÚ ako nové rozhodnutie má však zásadný dopad na pôvodné konanie a môže žalobcovi privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keďže v pôvodnom konaní sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala ustanovenia v rozpore s dobrými mravmi v časti úrokov a poplatkov poukázal finančné plnenie vo výške presahujúcej sumu poskytnutého úveru. Nakoľko v čase vydania Rozsudku rozhodnutie Súdneho dvora EÚ ešte neexistovalo nemohol byť predmetný právny názor Súdneho dvora EÚ z objektívnych dôvodov aplikovateľný pri rozhodovaní vo veci samej. So zreteľom na skutočnosť, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdom v pôvodnom konaní zamietnutý pre oneskorené podanie žaloby z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty má žalobca za to, že v prípade existencie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v čase vydania rozsudku by rozhodnutie Súdneho dvora EÚ malo za následok priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu vo veci samej. Vo vzťahu k splneniu podmienky priaznivejšieho rozhodnutia vo veci žalobca uvádza, že táto podmienka je splnená v tom smere, že z rozsudku Súdneho dvora EÚ možno vyvodiť záver, že sa na účely posúdenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere má aplikovať jednotná trojročná premlčacia doba pre reštitučné nároky spotrebiteľov. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že pokiaľ konajúci súd povolí obnovu konania tak nové rozhodnutie vo veci samej v kontexte právnych záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ privodí žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 by sa v otázke nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18, z 09.7.2020, z ktorého žalobca poukazuje na bod 2. rozsudku, podľa ktorého: „Článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdному výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia tejto zmluvy, ak sa predpokladá, bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel vedieť o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre podobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.“ Na základe uvedeného má žalobca za to, že sú dané dôvody na obnovu konania v zmysle § 397 ods. 1 písm. a) a e) CSP.

2. Žalovaný k podanej žalobe uviedol, že žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré CSP upravuje ako prostriedok, na základe ktorého možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa, alebo odvolacieho súdu. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), je vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Možno nimi napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať žalobu na obnovu konania. Súdna prax, a rovnako aj komentárová literatúra (napríklad Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol.: Civilný sporový poriadok. 3 Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 1327), uvádza, že dôvodom pre prípustnosť obnovy konania podľa §397 písm. a) CSP je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré musia kumulatívne spĺňať nasledovné podmienky: a) skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle § 400 CSP bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Otázka viny sa v tomto prípade posudzuje zo striktného procesného hľadiska. Napriek tomu, že skutočnosti a dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali, strana z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť, b) dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. Ide o upresnenie oproti pôvodnej právnej úprave v Občianskom súdnom poriadku (§ 228 ods. 1 písmeno a) OSP), čo podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa CSP inter pares a c) skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy musia byť spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Preukázanie potenciálne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania. Podmienky musia byť splnené kumulatívne. Žalobcom uvádzané skutočnosti, teda vydanie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nespĺňajú hneď prvú podmienku, t.j. že ide o rozhodnutie, skutočnosť, ktorá objektívne v čase pôvodného konania existovala. Podstatou § 397 písmena a) CSP je možnosť

uplatnenia dôkazov, skutočností a rozhodnutí, ktoré existovali objektívne v čase pôvodného konania (v tomto prípade v čase konania vedeného pod sp. zn. 18Csp114/2018) a tieto nemohli byť bez viny sporovej strany uplatnené v konaní. Rozhodnutie C-485/19 v čase pôvodného konania neexistovalo, čo vylučuje splnenie jednej z kumulatívnych podmienok vyplývajúcich z § 397 písmeno a) CSP na to, aby súd obnovu konania mohol povoliť. Označené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nespĺňa ani druhú podmienku a to, že sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Podaná žaloba napokon neobsahuje žiadne skutočnosti preukazujúce spôsobilosť privodiť priaznivejšie rozhodnutie. Nakoľko iné právne posúdenie v inej právnej veci nie je podľa judikatúry dôvod pre obnovu konania, potom žalobcom uvádzané všeobecné tvrdenia nepreukazujú splnenie ani tretej podmienky podľa citovaného ustanovenia. Žalobca nepreukázal splnenie všetkých podmienok podľa § 397 písmeno a) CSP a preto z tohto dôvodu je podaná žaloba nedôvodná. Dôvodom pre prípustnosť obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP je splnenie dvoch podmienok, po splnení ktorých je daný uvedený dôvod obnovy konania. Obe podmienky musia byť tiež splnené kumulatívne, pričom sú nimi: a) existencia rozporu medzi právoplatným rozhodnutím súdu a rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie a b) rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, musí byť pre strany sporu záväzné. Uvedené ustanovenie je rovnaké ako ustanovenie § 228 ods. 1 písmeno e) Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že okrem podmienky rozporu právoplatného rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné výslovne spresňuje, že aj samotné rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie musí byť pre strany záväzné. Ustanovenie § 397 písmeno e) CSP teda predstavuje taký dôvod obnovy konania, ktorý napĺňa podstatu prípadu Lucchini. Ustanovenie § 397 písmeno e) CSP sa vzťahuje len na prípady analogické s vecou Lucchini, a nie na prípady prejudiciálnych konaní. Vyplýva to predovšetkým z nasledovných skutočností: (1) Súdny dvor vyžaduje prelomiť zásadu *res iudicata* len v prípade, ak vnútroštátny súd zasiahol do kompetencie orgánu Európskej únie (Lucchini); (2) výnimku povolenú Súdny dvorom vo veci Lucchini treba vykladať reštriktívne. Vec Lucchini v žiadnom prípade nesmeruje „k erózii alebo oslabeniu zásady *res iudicata*“, čo sa konštatuje napríklad aj v prípade Fallimento Olimpiclub, C-2/08, bod 55 návrhu generálneho advokáta“ (3) dôvodom zavedenia pôvodného § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p. (dnes § 397 písmeno e) CSP) je výlučne vec Lucchini. Z dôvodovej správy jasne vyplýva snaha, aby nové zákonné ustanovenie riešilo práve analogické prípady. Zámer, aby nové ustanovenie dopadalo aj na iné situácie, nemožno z dôvodovej správy vyvodiť; (4) obnoviť konanie pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora by bolo celkom zjavne v rozpore s princípom právnej istoty. Ustálená judikatúra práve v záujme zachovania právnej istoty vyvodila, že medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania, musí existovať určitý vecný a personálny súvis. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí; (5) pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania je namieste reštriktívna aplikácia zákona. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nespĺňa podmienky rozhodnutia Súdneho dvora EÚ tak, ako to predpokladá spomenuté rozhodnutie Lucchini. Nie je splnená ani druhá zákonná podmienka, a to je záväznosť rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 pre sporové strany pôvodného konania 18Csp/114/2018. Rozhodnutie C-485/19 nemá právnu záväznosť ani pre žalobcu, ani pre žalovaného. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú záväzné pre účastníkov konania pred uvedeným súdom. V prípade prejudiciálnych otázok však táto záväznosť chýba, dokonca nejde o záväzné rozhodnutie ani pre súd podávajúci predbežnú otázku, pretože v konaní prejudiciálnej otázky je rozhodnutie len návodom resp. výkladom únijskeho práva, ale nie právny záväzným pokynom na spôsob rozhodnutia, spôsob právneho posúdenia a pod. Výklad každej z podmienok prípustnosti obnovy konania musí byť podľa Ústavného súdu SR reštriktívny. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 161/2012: „Zásadu nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, t.j. zásadu *res iudicata*, je preto možné narušiť len „mimoriadne a výnimočne.“ Takýmto povoleným prípadom prelomenia uvedenej zásady je síce aj obnova konania, ale vzhľadom na to, že ide o zásah do princípu právnej istoty, je „namieste doslovná (skôr reštriktívna) aplikácia príslušných ustanovení pri výklade prípustnosti a dôvodnosti obnovy konania.“ Žalobca nepreukázal splnenie žiadnej z podmienok podľa § 397 písmeno e) CSP a preto z tohto dôvodu je podaná žaloba nedôvodná. Zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 397 písmeno e) CSP má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférerer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únijské právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady *res iudicata* (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu

Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 neurčuje, že začatie plynutia premlčacej doby sa má počítať od právoplatnosti rozhodnutia o existencii nároku. Pokiaľ sa žalobca dovoľáva aj toho, že je tu rozpor medzi súdnym rozhodnutím 17Csp/229/2017 s rozhodnutím vo veci C-698/19 a 699/19 z 9.7. 2020, alebo výkladu rozhodnutia C - 485/19 prostredníctvom iného rozhodnutia, potom žalovaný poukazuje aj na uplynutie subjektívnej prekluzívnej lehoty ku dňu 9.10. 2020 a teda uvedený rozsudok vo veci C-698/19 a 699/19 z 9.7. 2020 a na ňom založený dôvod alebo výklad o prípustnosti povolenia obnovy konania nemôže prichádzať do úvahy ani ako dôvod obnovy konania pre jeho neuplatnenie v rámci 3-mesačnej lehoty pre podanie žaloby. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 161/2012 : „Obnova konania preto neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci. Takéto pochybenia sa dajú napríklad v rámci dovolania, prípadne mimoriadneho dovolania alebo aj v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom postupom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.“ Podľa uznesenia Krajského súdu Trenčín č.k. 17Co/785/2015: „Podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia, právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím SDEÚ alebo iného orgánu ES. Obnova konania podľa citovaného ustanovenia O.s.p., podľa ktorého rozhodoval aj súd prvej inštancie bola prípustná iba v prípade, ak bolo predmetné rozhodnutie SDEÚ alebo iného orgánu ES vydané vo veci, ktorej obnova sa navrhuje. Teda v prípade, ak bolo dané rozhodnutie pre účastníkov záväzné. V tomto duchu je napokon aj precizovaný text súčasného procesného kódexu v ust. 397 písm. e) CSP. Vzhľadom na to, že posudzovanom prípade nebolo rozhodnutie SDEÚ, pre ktoré žalobkyňa navrhovala obnovu konania záväzné pre strany sporu (účastníkov), keďže nebolo vydané v ich veci, nebol dôvod navrhovanej obnovy konania daný a jej povolenie prípustné. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrh na obnovu konania zamietol.“ Podľa publikovaného rozhodnutia ZSP 2/2000 : „Vecná nesprávnosť rozsudku, ktorého obnova sa navrhuje, nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP.“ (pozn. dnes 397 ods. 1 CSP). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29Cdo/269/2008 : „Rozhodnutie v inej právnej veci nie je samo osebe dôvodom na povolenie obnovy konania.“

3. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že žalovaný svoje tvrdenie ohľadne nutnosti existencie skutočností, dôkazov a rozhodnutí, ktoré oprávnená strana nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, už v čase trvania pôvodného konania podporne opiera aj o právny názor akademickej obce, avšak predmetný právny názor akademickej obce sa vzťahuje výlučne vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom, ktoré nemohla oprávnená strana v pôvodnom konaní bez svojej viny použiť. Žalobca však dôvod obnovy konania opiera o rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, pričom v totožnom komentári, na ktorý odkazuje žalovaný je vo vzťahu k okamihu vydania resp. existencie rozhodnutia uvedené, že dôvodom obnovy konania môže byť existencia rozhodnutia ktoré existovalo už v čase pôvodného konania len ho oprávnená strana objektívne nemohla aplikovať v pôvodnom konaní alebo môže ísť o rozhodnutie ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania. Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 1327 a nasl.) Z uvedeného dôvodu, žalobca má za to, že rozhodnutie Súdneho dvora na ktoré v podanej žalobe odkazuje spĺňa požiadavku predpokladanú § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku, keďže ide o rozhodnutie vydané až po právoplatnom rozhodnutí veci. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týkalo predmetu pôvodného konania, nakoľko sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom predmetom konania ktorého obnovy sa žalobca domáha je vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere pričom posúdenie počiatku a dĺžky premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodnou skutočnosťou. Vzhľadom na odchylný právny názor vo vzťahu ku charakteru premlčacej doby kedy Súdny dvor EÚ vo veci C - 485/19 zastáva názor, že je nutné aplikovať jednotnú premlčaciu dobu v trvaní troch rokov je toto rozhodnutie spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný vo svojom vyjadrení spochybnil aj žalobcom uplatnený dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku, nakoľko podľa názoru žalovaného obnova konania nemôže byť nariadená pre rozpor s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Žalobca nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného a má za to, že tak zo zákonnej úpravy ako ani z judikatúry či právneho názoru akademickej obce nevyplýva, že by rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci prejudiciálnej otázky bolo

vyňaté spod pôsobnosti ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku. Žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 485/19 nie je záväzné pre strany sporu ani pre samotný súd, ktorý inicioval konanie o prejudiciálnej otázke. Žalobca má za to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je záväzným rozhodnutím aj vo vzťahu k stranám sporu, pričom samotný návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v súvislosti s konaním kde na strane žalovaného vystupoval rovnaký subjekt, t.j. žalovaný ako v tomto konaní. Nadradenosť a teda aj záväznosť akéhokoľvek práva EÚ vrátane rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vyplýva už z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C - 6/64 Costa vs. ENEL. Jednotnosť práva EÚ možno zabezpečiť iba za podmienky, že judikatúra Súdneho dvora, t. j. výklad ustanovení európskeho práva bude záväzný na všetky prípady vo všetkých členských štátoch podľa tejto judikatúry. Záväznosť rozhodnutia o prejudiciálnej otázke možno vysvetliť s odkazom na článok 267 ZFEÚ, ktorého cieľom je zabezpečiť jednotný výklad práva Únie v celej únii. Tento cieľ by mohol byť ohrozený, ak výklad, ktorý urobil Súdny dvor bol záväzný iba v konkrétnom prípade. Interpretácia európskeho práva, ktorú Súdny dvor vykonáva v rámci prejudiciálneho konania má záväznú silu vo vzťahu nielen k stranám sporu, ale vo vzťahu ku všetkým národným súdom členských štátov ako aj iným orgánom, ktoré budú aplikovať európske právo v budúcnosti. Judikatúra Súdneho dvora sa uplatňuje nielen na sporové strany v konkrétnom prípade, ale na strane druhej aj na neurčitý počet osôb, preto ho možno opakovane použiť. Z rozhodnutia vo veci C- 283/81 CILFIT vyplýva, že rozhodnutia a závery Súdneho dvora prijaté v rámci prejudiciálneho konania musia brať do úvahy všetky súdy členských štátov, a nie iba súd, ktorý položil konkrétnu otázku. To znamená, že súdne rozhodnutie Súdneho dvora je rovnako záväzné ako ustanovenia, ktoré sa nachádzajú v európskom práve. Podľa názoru žalobcu je splnená aj podmienka prípustnosti obnovy konania čo do povahy veci, nakoľko rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C- 485/19 sa zaoberalo premlčacou dobou pre reštitučné nároky spotrebiteľov titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa žalobca domáha, t.j. v konaní vedenom Okresným súdom Nitra sp. zn. 18Csp/114/2018 bolo vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu rozhodné posúdenie plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru žalobcu nemožno na daný prípad, ktorého obnovy konania sa žalobca domáha, aplikovať právny názor Súdneho dvora EÚ, nakoľko Súdny dvor EÚ vo veci C-234/04 hovorí o porušení práva Spoločenstva právoplatným rozhodnutím, avšak v čase vydania rozhodnutia vo vzťahu ku ktorému sa žalobca domáha obnovy konania rozhodnutie Súdneho dvora EÚ neexistovalo, a teda nemohlo byť ani porušené. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 bolo vydané po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, pričom rozhodnutie Súdneho dvora EÚ je spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ak by sa pripustil výklad, že neskôr prijaté rozhodnutia Súdneho dvora EÚ resp. iného orgánu EÚ by nemohlo byť aplikovateľné ako dôvod obnovy podľa Civilného sporového poriadku stratil by inštitút obnovy konania podľa § 397 písm. a) a písm. e) Civilného sporového poriadku zmysel. Rovnako žalobca zastáva názor, že otázku prípustnosti zmeny právoplatných rozhodnutí zo samotnej povahy veci nemôže ani prikazovať právo Európskej únie, nakoľko táto kompetencia je zverená práve každému jednotlivému členskému štátu, ktorý si prostredníctvom osobitných procesných predpisov upravuje predpoklady a podmienky za ktorých možno napadnúť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov. Žalobca zároveň má za to, že zo samotného znenia § 397 písm. a) ako aj písm. e) Civilného sporového poriadku možno vyvodíť úmysel zákonodarcu spočívajúci v prípustnosti zmeny právoplatných rozhodnutí titulom rozhodnutí vydaných po právoplatnosti toho ktorého rozhodnutia za predpokladu priaznivejšieho rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný vo vzťahu k splneniu podmienok prípustnosti obnovy konania poukázal aj na právny názor Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/98/2011, podľa ktorého sa žalobou na obnovu konania nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci. Žalobca má za to, že tak ako už vyššie uviedol v danom prípade nemožno hovoriť o pochybení pri právnom posudzovaní veci v pôvodnom konaní, keďže konajúci súd vychádzal z vtedy platnej právnej úpravy a aktuálnych prameňov práva. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, však titulom záväznosti a prednosti práva EÚ zakladá právny názor, ktorý v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom konaní neexistoval, a preto nemožno hovoriť o prípadnom pochybení pri právnom posudzovaní veci, keďže v pôvodnom konaní nemohol konajúci súd aplikovať a teda sa ani odchýliť od právneho názoru Súdneho dvora EÚ. Na účely prípustnosti rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C- 485/19 je dôležité posúdenie či je toto rozhodnutie spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej, pričom tak ako už žalobca vyššie uviedol zastáva názor, že predmetné rozhodnutie je vo vzťahu k žalobcovi spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej.

4. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že iné právne posúdenie vyplývajúce z iného rozhodnutia nie je zákonným dôvodom pre povolenie obnovy konania v žiadnom z prípadov upravených v § 397 Civilného

sporového poriadku. Dôvodom obnovy konania nie je iný právny názor na výklad zákona. Preto ani iný výklad Občianskeho zákonníka na podklade rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-485/19 by nemohol byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp. zn. 18Csp/114/2018. Na základe toho preto žalovaný trvá na svojom stanovisku o tom, že nie sú splnené procesné podmienky pre povolenie obnovy konania ani podľa § 397 písmeno a) a ani písmeno e) Civilného sporového poriadku. Pokiaľ žalobca poukazuje na čiastkový výber z odôvodnenia uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 345/2017, žalovaný považuje za nutné poukázať práve na to, že v uvedenom rozhodnutí ústavný súd uvádza : „Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“ Ide o právny názor pokračujúci v argumentačnej línii vrcholných súdnych autorít tak, ako na ne poukazuje v bode 1. tohto vyjadrenia. Ústavný súd SR sa ani v danom rozhodnutí neodchyľuje od právneho názoru vo veci sp. zn. II. ÚS 161/2012. V čase vydania právoplatného rozsudku č.k. 18Csp/114/2018 bola Slovenská republika členom EÚ, pričom ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd nedospeli k záveru o nutnosti požiadať SD EÚ o výklad v rámci prejudiciálneho konania. Poukazuje na rozhodnutie vo veci CILFIT (C-283/81). Avšak, podľa tohto rozhodnutia : „Článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS sa má vykladať v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva, s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo že Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva, alebo že správne uplatnenie práva Spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom nijaké rozumné pochybnosti, pričom existenciu tejto možnosti treba posúdiť na základe charakteristík práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva.“ Tým, že v pôvodnom konaní súdy nedospeli k nutnosti požiadať o výklad v rámci konania o predbežnej otázke jednoznačne ustálili, že ide výlučne o otázku vnútroštátneho práva. Súdy v pôvodnom konaní mali nielen že možnosť, ale aj povinnosť požiadať o výklad SD EÚ, pokiaľ by ho považovali za nutný. Iný právny názor, prijatý s odstupom času, preto nielen že nespĺňa požiadavky vnútroštátnej judikatúry o dôvodoch obnovy konania, ale s poukazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH ani nemôže byť považovaný za spôsobilý dôvod obnovy konania. Rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64) neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EU o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje a tvrdí žalobca. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver (mimochodom, dané rozhodnutie sa týka výkladu v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ). To, prečo je významný záver SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH pre toto konanie je dané tým, že aj Súdny dvor EÚ uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Žalobca nepreukázal ani dôvody pre existenciu dôvodu obnovy konania nielen podľa § 397 písmeno a) ale ani podľa písmena e) Civilného sporového poriadku.

5. Súd vykonal pojednávanie v neprítomnosti strán sporu a ich zástupcov v zmysle § 180 CSP.

6. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a listinami, ktoré tvoria obsah spisu, a zistil nasledovný skutkový a právny stav.

7. Žalobca sa podanou žalobou domáha povolenia obnovy konania, nakoľko po právoplatnosti rozsudku v konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 18Csp/114/2018, kde sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 936,48 eur s príslušenstvom, bolo dňa 22.4.2021 Súdny dvorom EÚ vydaný rozsudok vo veci C-485/19. Súd prvej inštancie žalobu rozsudkom zo dňa 07.11.2018 v celom rozsahu zamietol.

8. Súd po pripojení spisu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 18Csp/114/2018 zistil, že v predmetnom spore sa žalobca žalobou podanou dňa 4.5.2017 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia 936,48 eura s prísľušenstvom, čo odôvodnil tým, že dňa 14.6.2010 uzatvoril zmluvu o revolvingovom úvere, bol mu poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eura a žalovanému splatil sumu 2.220,73 eura. Zmluva bola v časti dohodnutého úroku neplatná, čo bolo právne posúdené vo veci 7C/186/2014, žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 936,48 eura, čo bola suma uhradená navyše zo strany žalobcu, bola dojednaná neprímerane vysoká RPMN, neprímerane vysoká úroková sadzba, čo je v rozpore s dobrými mravmi a preto je zmluva neplatná. V spise bol pripojený rozsudok zo dňa 24.3.2015, č.k. 7C/186/2014-41, v ktorom sa žalobca, v tomto konaní v postavení žalovaného, domáhal zaplata sumy 1154,81 eura, pričom súd žalobu zamietol s odôvodnením, že žalovaný, v tomto konaní v postavení žalobcu, preplatil úver, keď žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 1284,25 eura a žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 2220,73 eura. Súd žalobu zamietol, keď konštatoval, že ide o neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti odplaty. V konaní 18Csp/114/2018 súd žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 936,48 eura z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a jeho nárok je premlčaný s poukazom na ustanovenie § 107 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že žaloba bola súdu doručená dňa 4.5.2017 a žalobca žalovanému úver vyplatil vo výške 2.220,73 eura, pričom o tejto skutočnosti musel vedieť, vedel komu a akú sumu zaplatil, najneskôr sa to mohol dozvedieť v priebehu konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7C/186/2014, kde bola žaloba doručená súdu 31.3.2014 a rozhodnuté vo veci bolo 24.3.2015. Z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/186/2014 zo dňa 24.3.2015 jednoznačne vyplýva aká suma mu bola poskytnutá a akú sumu zaplatil žalovaný. Z tohto dôvodu súd považoval nárok žalobcu za premlčaný, pretože dvojročná subjektívna premlčacia lehota uplynula najneskôr v čase, kedy splnil svoj záväzok voči žalovanému, o čom sa dozvedel najneskôr v marci 2015 z už spomínaného rozsudku, žaloba bola súdu doručená v máji 2017. Preto počiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby súd stanovil deň vyplata sumy žalovanému a od tohto okamihu začala žalobcovi plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Žalobca sa nevyjadril k vznesenej námietke premlčania, nevyjadril sa kedy sa o svojom nároku dozvedel. V deň úhrady úveru žalobca presne vedel koľko uhradil a z akého dôvodu. Objektívna premlčacia doba je trojročná, nemôže sa uvažovať o desaťročnej premlčacej dobe, pretože zo strany žalovaného nebol preukázaný úmysel sa obohatiť na úkor žalobkyne. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je upravený odlišne, avšak tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Samostatne plynie subjektívna aj objektívna premlčacia doba. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, čo bolo v momente splata úveru.

9. Podľa § 397 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

10. Podľa § 399 CSP, žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak.

11. Podľa § 406 CSP, v žalobe na obnovu konania sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, v akom rozsahu sa napáda, dôvody obnovy konania, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukázať, ako aj to, čoho sa domáha ten, kto obnovu konania navrhuje..

12. Podľa § 414 CSP, ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

13. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Zákon stanovuje na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie tohto návrhu je 3-mesačná; jej začiatok plyní od času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je 3-ročná a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť.

14. Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej fáze obnovy konania rozhoduje súd, či obnovu konania povolí alebo žalobu na obnovu konania zamietne.

15. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti žaloby na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. V danom prípade je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy.

16. Dôvod obnovy konania uvedený v 397 písm. e) CSP vyjadruje nadradenosť komunitárneho práva vnútroštátnemu právu. Súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania posudzuje súlad pôvodného meritórneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie. Ustanovenie § 397 písm. e) CSP sa zaviedlo ešte do vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1009622&f=2>>. Za takéto rozhodnutie sa pokladá i rozhodnutie Rady Európskej únie či rozhodnutie Európskej komisie o štátnej pomoci. Je prejavom viazanosti komunitárnym právom a nové rekodifikované procesné kódexy plne rešpektujú a vyzdvihujú eurokomformný výklad vnútroštátnych noriem a súlad rozhodnutí súdov s právne záväznými aktmi EÚ. Dôvodová správa sa v danom prípade odvolala na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 18. júla 2007 (Štátna moc - ESUO - Hutnícky priemysel C 119/05 Ministero dell' Industria, del Commercio e dell' Artigianato v. Lucchini SpA.). Súdny dvor EÚ v tejto veci vyjadril stanovisko, že súdy členských štátov majú povinnosť prihliadať na komunitárne právo ex offio. Tým, že vnútroštátny súd nepriznal právne účinky norme komunitárneho práva (taliansky súd rozhodol o priznaní štátnej pomoci v rozpore s úniovým právom), vlastne rozhodli o neplatnosti tejto normy bez toho, aby k tomu boli kompetentné. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva záver, že súdy členského štátu sú povinné preskúmať svoje právoplatné rozhodnutia, no len vzhľadom na neskôr vydané prejudiciálne rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky, a to ak vnútroštátno právo umožňuje preskúmanie konečného rozhodnutia z dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo s ohľadom na neskoršie rozhodnutie SD EÚ z nesprávneho výkladu práva Únie a bolo vyhlásené bez toho, aby bola Súdnemu dvoru položená prejudiciálna otázka, ak dotknutá osoba podá návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia ihneď potom, ako sa dozvedela o rozhodnutí Súdneho dvora a ak novým rozhodnutím nie sú dotknuté záujmy tretích strán (Rozhodnutie SD C-2/06 vo veci Kempter, 12.2.2008, Zb. S.I-411, body 38 a 39). Rozhodnutie SD EÚ zakladá dôvod prípustnosti žaloby na obnovu konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, resp. s rozhodovacou činnosťou Rady EÚ alebo Komisie. Právomoc konštatovať porušenie komunitárneho práva rozhodnutím súdu členského štátu EÚ alebo jeho správnym orgánom má skutočne jedine Súdny dvor EÚ (najmä v rámci konania o porušenie povinnosti členským štátom podľa čl. 226 ZFEÚ a tiež prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ iniciovaného súdom, ktorý prejednáva následnú žalobu o náhradu škody). Ústavný súd Slovenskej

republiky v uznesení č.k. III. ÚS 345/2017-47 zdôraznil, že zásadný vplyv na posudzovanie žaloby na obnovu konania má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférer v. Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). V uvedenom rozhodnutí tiež SD EÚ deklaroval, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých získava rozhodnutie právoplatnosť, aj keby to umožnilo napraviť porušenie komunitárneho práva predmetným rozhodnutím. Komunitárne právo nenúti revidovať právoplatné rozhodnutia, ak tu táto možnosť nie je daná vnútroštátnymi procesnými normami. Zároveň zdôraznil dôležitosť právnej sily rozhodnutej veci v systéme, ktorému predsedá hodnota právnej istoty. Rozhodnutie SD EÚ o prejudiciálnej otázke nie je meritórne, poskytuje tu len výklad či určenie platnosti únievej normy vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu. Rovnako žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnej procesnej povahy ani právneho posúdenia a takýto rozsudok len rieši právny podklad, podobne ako náš ústavný súd.

17. Súd po preskúmaní žaloby na obnovu konania konštatuje, že žaloba na obnovu konania bola uplatnená v trojmesačnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť od vydania rozsudku Súdneho dvora, t.j. od 22.4.2021 a od tohto dátumu sa žalobca mohol dozvedieť o dôvodoch obnovy konania. Súd však konštatuje, že podaná žaloba je potrebné zamietnuť, nakoľko žiadna zo skutočností namietaných žalobcom, nemá charakter takých dôkazov a skutočností, aké predpokladá § 397 písm. a) CSP. Vo svojej podstate žalobca poukazoval len na vecnú nesprávnosť rozsudku, čo však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť obnovy konania. Rozsudok, rovnako ako každé iné súdne rozhodnutie môže byť nesprávne, a to buď z dôvodu, že na jeho vydanie neboli splnené procesné podmienky, alebo v konaní neboli zohľadnené skutočnosti, ktoré z akéhokoľvek dôvodu neboli niektorou zo strán sporu uvedené, alebo tvrdené skutočnosti boli súdom nesprávne právne posúdené, teda na ne bolo nesprávne aplikované hmotné právo, čo viedlo k nesprávnemu záveru o dôvodnosti, resp. nedôvodnosti uplatneného nároku. Na nápravu takýchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky a tieto nesprávnosti napadnutého rozsudku nemožno považovať za dôvody, pre ktoré by bolo možné povoliť obnovu konania, keďže pripustenie opačného záveru by viedlo k absurdnému výsledku, podľa ktorého by akékoľvek nesprávne súdne rozhodnutie, bolo napadnuteľné žalobou na obnovu konania. Takáto nesprávna konštrukcia je v rozpore so základnou podmienkou dôvodu na obnovu konania podľa 397 CSP, z ktorého vyplýva, že musí ísť o skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobca v podanej žalobe namieta, že práve rozsudok vydaný Súdny dvorom bol vydaný až po právoplatnom skončení veci vedenej pod sp. zn. 18Csp/114/2018 a práve tento rozsudok môže prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Tu súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.9.2021, v ktorom sa riešila otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v spotrebiteľských sporoch, v prípadoch bezdôvodného obohatenia získaného pnením na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je bezúročná a bezpoplatková, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že podľa názoru dovolacieho súdu treba vychádzať z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 09. júna 2020, a je nutné skúmať: 1/ ktorá skutková okolnosť (skutkové okolnosti) je (sú) podstatné pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, 2/ ktorým momentom spotrebiteľ nadobúda skutočnú vedomosť o uvedenej podstatnej skutkovej okolnosti (skutkových okolnostiach) a 3/ o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v tomto prípade ide. (...) Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ustanovenie §-u 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodit'. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného

vyššiu čiastku. Významné nie je, či oprávnený subjekt má právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva, podľa ktorej plnil, je neplatná. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodíť. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. (...) Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti). (...) .. podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver v bode 18. odôvodnenia predmetného uznesenia konštatuje, že „Vyššie uvedené závery dovolacieho súdu sú plne súladné s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vydaného dňa 22. apríla 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19).“

19. S poukazom na vyššie uvedené závery, súd konštatuje, že žalobe nie je možné vyhovieť ani jedným zo zákonných ustanovení § 397 písm. a) a e) CSP <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=4376035&f=3>>, ktoré jednoznačne taxatívne vymenovávajú, kedy je možné povoliť obnovu konania a na aké prípady sa povolenie obnovy vzťahuje a pripúšťa. Žalobca svojou žalobou o obnovu konania nesplnil ani jednu z týchto zákonných podmienok. Aj keď po právoplatnosti rozsudku v spore 18Csp/114/2018 bol vydaný rozsudok Súdneho dvora, tento nemôže pri pripustení obnovy konania navodiť priaznivejšie rozhodnutie a to s poukazom na skutočnosti uvedené vyššie (predmetné rozhodnutie nie je v rozpore s právom Únie ako aj na závery Najvyššieho súdu SR, v rozhodnutí ktorom sa rozobrala problematika dĺžky premlčacej lehoty aj v prípade spotrebiteľských sporoch). Súd nadržamec uvádza, že aj keď v konaní 18Csp/114/2018 súd prvej inštancie viazal začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty na okamih vyplatenia sumy žalovanému, s poukazom aj na odôvodnenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/29/2021, ktorý berie do úvahy aj rozsudok Súdneho dvora vo veci C 486/19, vyplýva, že skutočná vedomosť, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že žalovaný sa na jeho úkor majetkovo obohatil a teda, okamih, od ktorého by dvojročná subjektívna premlčacia lehota začala plynúť, je dátum vydania rozsudku v spore sp. zn. 7C/186/2014 (vydaný dňa 24.3.2015), ktorým žalobu zamietol a v odôvodnení konštatoval, že žalovaný preplatil daný úver a všetko nadržamec uhradené by sa považovalo za bezdôvodné obohatenie. Týmto okamihom začala plynúť dvojročná subjektívna lehota. Na záver súd udáva, že rozsudok Súdneho dvora zatiaľ v našom právnom poriadku nie je možné aplikovať, pretože v našom právnom poriadku nemáme upravené žiadne špeciálne ustanovenie týkajúce sa plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských veciach a preto nemožno konštatovať aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, že by súd v konaní 18Csp/114/2018 vydal rozsudok v rozpore s právom Únie.

20. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobcu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18Csp/114/2018 ako nedôvodnú v zmysle § 414 CSP zamietol.

21. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní o žalobe na obnovu konania úspešný, priznal náhradu trov konania, ktoré mu v spore vznikli v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.